

[Arbejdsministeren]

den frie bevægelighed for lønmodtagere og deres familie er en fundamental ret; arbejdskraftens bevægelighed inden for Fællesskabet skal være et af de midler, der samtidig med at medvirke til at tilfredsstille medlemsstaternes økonomiske behov sikrer lønmodtageren mulighed for at forbedre sine livs- og arbejdsvilkår og dermed også gør det lettere for ham at opnå social fremgang; alle medlemsstaternes lønmodtagere skal have bekræftet retten til at have beskæftigelse efter eget valg inden for Fællesskabet.

Det fastslås endvidere, at borgere i Fællesskabslandene skal have fortrinsret til beskæftigelse fremfor arbejdskraft fra lande uden for Fællesskabet på linie med landets egne borgere.

De nærmere regler fastsættes i denne forordnings artikler 15–18, hvoraf det fremgår, at tilbud om beskæftigelse, der ikke kan imødekommes på det indenlandske arbejdsmarked, kan gøres til genstand for udligning inden for Fællesskabet.

Det er imidlertid klart, at disse muligheder for arbejdskraftens frie bevægelighed – der i øvrigt kun kan betragtes som et led i den samlede arbejdsmarkedspolitik – ikke kan realiseres uden et teknisk samarbejde mellem arbejdsmarkedsmyndighederne.

Som et hjælpemiddel hertil benyttes SEDOC, der er et system, hvorefter man i de enkelte lande på ensartet måde ved en talkode beskriver de enkelte job og deres krav til kvalifikationer samt de arbejdssøgendes kvalifikationer, således at andre landes arbejdskraftmyndigheder og de, der eventuelt vil reflektere på tilbuddene, kan se, hvad det drejer sig om. På basis af en SEDOC-beskrivelse kan arbejdsformidlingerne tilsende andre landes formidlinger lister over arbejdssøgende, som ønsker arbejde i et fællesskabsland, og lister over ledige job, som ikke har kunnet besættes på det lokale arbejdsmarked.

Dette tekniske samarbejde mellem arbejdsformidlingssystemerne er imidlertid kun langsomt kommet fuldt i gang, hvilket fra forskellig side i Fællesskabet har været kritiseret, og den i spørgsmålet nævnte rådsresolution indeholder derfor en opfordring til medlemslandene på dette område, jfr. det i spørgsmålets begrundelse nævnte svar til Bødl Boserup i EF-Parlamentet.

For så vidt angår organiseringen af samarbejdet for Danmarks vedkommende henvises

til vedlagte redegørelse fra arbejdsdirektoratet.

Det kan bemærkes, at de omhandlede medarbejdere i AF, som er uddannet vedrørende SEDOC, varetager disse opgaver i forbindelse med deres øvrige arbejdsfunktioner.

De gensidige udvekslinger af oplysninger på grundlag af SEDOC, der hidtil har været på et ganske lavt niveau, har dog i den allseneste tid antaget et stigende omfang, særlig ved, at der gives det danske arbejdsmarked et betydeligt antal jobtilbud fra andre EF-lande.

Arbejdsdirektoratet har således oplyst, at mens der pr. 12.1.1981 kun var 2 danske jobtilbud, som var videregivet til EF, var der 1.836 ledige stillinger, som blev tilbudt danske lønmodtagere fra andre EF-lande. Samtidig var der 146 danske lønmodtagere, som søgte arbejde inden for EF.

Det kan ikke på nuværende tidspunkt oplyses, hvor mange arbejdsforhold disse udvekslinger vil resultere i.

Det må bemærkes, at al formidling mellem EF-landene er baseret på frivillighed, både for så vidt angår arbejdssøgende og virksomheder.

Bortset fra dette samarbejde er der ikke tale om en »samordning af arbejdsformidlingerne« – hvad der så skal menes med dette udtryk.

Spørgsmålet rækker imidlertid videre end til samarbejdet mellem arbejdsformidlingerne på grundlag af SEDOC, idet der under henvisning til rådsresolutionen udbedes en redegørelse for retningslinier for arbejdsmarkedspolitikken inden for EF, og i begrundelsen anføres, at »arbejdsmarkedspolitikken er på vej væk fra de enkelte landes parlamenter for at overgå til EF-plan«.

Jeg må imidlertid afkræfte, at arbejdsmarkedspolitikken skulle være på vej væk fra de enkelte landes parlamenter – herunder det danske folketing – til EF-plan.

Men jeg må samtidig fastslå, at den nuværende arbejdsløshedskrise er et problem, som ikke kan løses af de enkelte lande alene ved egen hjælp, og minde om, at Danmark er et land, som på grund af sin erhvervsstruktur er meget afhængigt af, hvad der sker uden for landets grænser på det økonomiske og beskæftigelsesmæssige område.

Fra dansk side tillægger vi derfor et internationalt samarbejde om arbejdsmarkedspo-